

Pondělí 4. postního týdne

📖 Iz 65,17-21; Jan 4,43-54

Iz 65,17-21

Toto praví Hospodin: „**Hle, utvořím nová nebesa a novou zemi, nebude se vzpomínat na to, co minulo, (nikomu) to nevstoupí na mysl. Plesat a jásat budou navěky nad tím, co stvořím:** neboť - hle - v jásat přetvořím Jeruzalém a lid jeho v radost! Plesat budu nad Jeruzalémem, radovat se budu ze svého lidu. Neuslyší se v něm hlas pláče nebo křiku. Nebude v něm dítě, (které by žilo) jen několik dní, ani stařec, který nenaplní svá léta; teprve (ve stáří) sta let jinoch zemře, za prokletého bude považován, kdo se nedožije sta let. Vystavějí si domy a budou (v nich) bydlet, vysadí vinice a budou jíst jejich plody.“

Jan 4,43-54

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, **Galilejané ho (vlídně) přijali**, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátky. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna - už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže nevidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „**Jen jdi, tvůj syn je živ.**“ **Ten člověk uvěřil tomu slovu**, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: 'Tvůj syn je živ.' A uvěřil on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje.

➔ **K evangeliu: Uvěřit Slovu (podle S. Faustiho)**

„Jen jdi, tvůj syn je živ,“ říká Ježíš královskému úředníkovi. A ten mu věří na slovo. Toto vyprávění ukazuje, že **žít znamená věřit Slovu.**

Víra nežádá vidět znamení a zázraky; ona naopak **umí „číst“** význam toho znamení, kterým je Slovo, když odhaluje, co říká, kdo ho říká a proč ho říká. Pro královského úředníka, který ho umí číst, je Pánovo Slovo životní jistotou. Také my skrze vyprávění toho, co se mu přihodilo, jsme voláni, abychom věřili jako on, aniž uvidíme zázrak. **Skutečným zázrakem, o kterém se tu vypráví, je zázrak otcovy víry:** synu navrácený život je jeho zrcadlovým odrazem. Královský úředník je jako Abrahám našim otcem ve víře: jeho životem je víra v Pánovo zaslíbení.

Toto vyprávění nám ukazuje, jak ho také my, kteří jsme na rozdíl od Samařanky Pána neviděli (srov. Jan 4), **můžeme potkat přímo skrze víru ve Slovo.**

O oci, královském úředníkovi, se říká dokonce dvakrát, že věří: poprvé sám (v. 50) a potom po vyprávění nastalého zázraku s celou svou rodinou (v. 53). **Jan tedy klade důraz na víru, která pochází z „vyprávěného zázraku“:** Slovo vypráví o tom, co Bůh ve své lásce vykonal a koná také pro nás, kteří mu věříme. Ježíš, nyní časově vzdálený a fyzicky nepřítomný, je skrze víru přítomný a jedná právě teď. Víra neusiluje o vidění znamení a zázraků, aby si ověřila, zda nás Ježíš miluje; ale věří v jeho lásku na základě pouhého Slova, které vypráví o znameních, která už vykonal. Tato důvěra je vlastním životem člověka.

✠ MODLITBA

Pane, kolikrát ti vyčítám, že tě necítím, nevidím, že nejsem svědkem tvých zázraků, že neděláš to, co po tobě chci... Promiň, že tak málo poslouchám tvé slovo a že mu tak málo věřím... Amen.

